

Arrest

nr. 104 071 van 31 mei 2013
in de zaak RvV 120 456 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van de stad Suleymaniya, provincie Suleymaniya, Noord-Irak (KRG). Zolang u zich kunt herinneren zou uw familie gronden in haar bezit hebben. Uw familie zou deze gronden in bruikleen hebben gegeven aan (H.Mu.), (H.Mo.) en leden van de Besari-stam die, tegen betaling van de helft van hun opbrengsten, de gronden konden bewerken. Uw broers Bakhtiar en Rebuar, die net als uw broers Rezgar en Rekwet nauwe banden hadden met de Koerdische partij PUK (Patriottische Unie Koerdistan), zouden zich met deze gronden en de verdeling van de opbrengsten hebben beziggehouden. In 2009 zou het tot een conflict gekomen zijn tussen uw familie en de Besari-stam - betrokken bij de Koerdische partij KDP (Koerdische Democratische partij), nadat deze weigerden jullie grond terug te geven en deze bezet hielden. Uw broers zouden meermaals gepoogd hebben om tot een overeenkomst te komen met de Besari-stam, doch tevergeefs. Het conflict zou verder

geëscaleerd zijn en uw broers zouden begin 2009 twee leden van de Besari-stam hebben doodgeschoten. Ergens begin 2010 zouden uw broers Bakhtiar en Rebuar op hun beurt in Suleymaniya zijn doodgeschoten door leden van de Besari-stam. U zou van deze gebeurtenis zijn ingelicht via uw twee andere broers Rekewt en Rezgar, beiden werkzaam bij de overheid. Na de moord op uw broers zou de politie te plaatse gekomen zijn om een onderzoek te voeren naar de gebeurtenis maar voor het overige zouden er geen stappen zijn gezet. U en uw overige broers zouden nog een aantal keer via bemiddelaars gepoogd hebben het conflict met de Besari-stam op te lossen maar dit zou telkenmale door hen zijn geweigerd met de melding dat ze niet zouden stoppen tot iedereen vermoord was. U zou hierop ook de politie gevraagd hebben om bescherming doch deze zou u hebben meegedeeld dat ze niets kon doen daar het om een stammetwist ging. Bovendien zou de Besari-stam meer macht hebben gehad dan uw stam. Op 18 juni 2010 zou u, toen u 's avonds van uw winkel op weg was naar huis, vlakbij uw woning zijn beschoten en op uw hoofd zijn geslagen. Daar u met niemand anders problemen kende, meent u te weten dat ook u door leden van de Besari-stam was aangevallen. U zou nog net tot bij u thuis zijn geraakt en vervolgens in het ziekenhuis zijn wakker geworden. Na twee dagen zou u uit het hospitaal zijn ontslagen. Daar uw echtgenote deze conflictsituatie niet langer aankon zou ze bij u weggegaan zijn en jullie zouden in 2011 officieel gescheiden zijn. Sinds u was aangevallen zou u iemand anders in uw winkel hebben geplaatst en zelf nog maar zelden in uw winkel hebben gewerkt. Daar u zo niet langer wilde verder leven, geen andere oplossing zag en vreesde voor uw leven, zou u uiteindelijk in september 2012 Irak hebben verlaten en via Turkije naar België zijn gereisd. U zou op 10 oktober 2012 in België zijn aangekomen en diende op 11 oktober 2012 een asielaanvraag in. Na uw aankomst in België zou u nog meermaals geprobeerd hebben uw broers te contacteren, maar u zou hen tot op heden niet hebben kunnen bereiken. U zou wel telefonisch contact hebben gehad met een clanlid, Ismail genaamd. Hij zou u hebben laten weten dat er sinds uw vlucht niets meer was gebeurd met uw broers maar de stammetwist zou nog steeds niet zijn opgelost. Ook zou Ismail u hebben meegedeeld dat uw broers, net als de rest van de stam, kwaad op u zijn omdat u wegvluchtte en bijgevolg niet met u willen praten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar Suleymaniya (KRG) te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven en dit omwille van een stammenconflict waarin uw familie al sinds 2009 zou zijn verwickeld. U zou reeds twee broers door dit conflict verloren hebben en zelf zou u een aanslag op uw leven hebben overleefd. Uw echtgenote zou u ook verlaten hebben omwille van dit conflict.

Gezien uw ontoereikende kennis aangaande deze stammetwist - nochtans de kern van uw relaas - en gelet op uw incoherente verklaringen, kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen met uw familie in een clan-conflict te zijn verwickeld. Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die u omwille van dit conflict zou hebben gekend.

Zo is het vooreerst zeer merkwaardig dat u niet in staat bent eensluidende verklaringen af te leggen omtrent uw familiesamenstelling. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde dat u vier broers - waarvan er reeds twee zijn overleden - i.c. Bakhtiar, Rebuar, Aras en Rezgar en één zus, i.c. Ronak heeft (zie interview DVZ p. 6, vraag 18 en vragenlijst CGVS p. 4, vraag 5), stelde u op het Commissariaat-generaal (CGVS) enkel vier broers te hebben - waarvan er twee overleden - i.c. Bakhtiar, Rebuar, Rekewt en Rezgar. U ontkende hierbij uitdrukkelijk een zus Ronak en een broer genaamd Aras te hebben en stelde eveneens dat u dit ook niet op de DVZ meldde (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en p. 21). Gezien u ook in uw vragenlijst voor het CGVS over uw broer Aras sprak, deze verklaringen u bovendien werden voorgelezen in het Sorani, u deze verklaringen ook ter goedkeuring heeft ondertekend én u daarenboven bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geen enkele melding heeft gemaakt van problemen op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS p. 1), kan uw loutere post-factum stelling dat u op de DVZ niet heeft gesproken over een broer Aras geenszins worden volgehouden. Bijgevolg kan ook ten eerste worden betwijfeld dat u tijdens uw interview op de DVZ geen enkele melding zou hebben gemaakt van een zus Ronak. Hoe dan ook, rekening houdend met de aard van de problemen die u beweerd te hebben gekend in Irak, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u eensluidende verklaringen zou afleggen over het aantal (mannelijke) personen van uw familie dat actueel nog in Irak onder het risico van het stammenconflict leeft én wat de identiteit van deze personen dan wel is.

Voorts kan u amper enige duiding geven bij het conflict waarin uw familie al sinds 2009 zou zijn betrokken en ook omtrent de specifieke problemen die hiermee gepaard gingen, was uw kennis quasi onbestaande. U gevraagd naar de eigenlijke oorzaak van het conflict, komt u niet verder dan op te merken dat het gaat om een conflict over grond en water waarbij de Besari weigerden om de grond

in 2009 aan uw broers terug te geven (zie gehoorverslag CGVS p.13-14). U kan echter niet verduidelijken sinds wanneer de Besari-clan jullie grond bezette en u kan evenmin duidelijk aanhalen op welke manier de Besari op jullie grond terecht kwamen. De ene keer stelt u dat zij de grond zomaar bezetten terwijl u later opmerkt dat zij al langere tijd op de grond werkten om dit vervolgens weer te ontkennen (zie gehoorverslag CGVS p.14). U dan uiteindelijk gevraagd sinds wanneer de Besari-clan op jullie grond zat, blijkt u dit helemaal niet te weten en u verduidelijkt dat het misschien al jarenlang zo is dat zij de grond bezetten (zie gehoorverslag CGVS p.14). Ook aangaande de namen van de personen van de Besari-stam die de grond bezetten, tast u in het duister (zie gehoorverslag CGVS p.15). Evenmin kan u zeggen hoeveel keer uw broers gingen bemiddelen en u heeft geen idee met wie uw broers dan gingen praten bij die bemiddelingspogingen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U gewezen op uw gebrekkige kennis, wil u laten uitschijnen dat uw oudste broer na het overlijden van uw vader de baas was en dat u naar hem moest luisteren. U merkte verder nog op dat u er wel met uw broer over sprak, maar dat u dan enkel als antwoord kreeg dat hij het wel zou oplossen alsook dat u, als kleine broer, geen vragen mocht stellen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Deze stelling kan geenszins worden weerhouden. Zo blijkt vooreerst dat u uw broer uiteindelijk nooit om enige uitleg heeft gevraagd (zie gehoorverslag CGVS p.15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u, sinds de dood van Bakhtiar, de oudste broer bent (zie gehoorverslag CGVS p.15). Dat u dus, als kleine broer, geen vragen mocht stellen, kan geenszins worden volgehouden. U er voorts op gewezen dat u, sinds de dood van Bakhtiar, de oudste bent, stelde u dan weer dat uw andere broers niet naar u wilden luisteren (zie gehoorverslag CGVS p.15). Wanneer u er dan uiteindelijk op wordt gewezen dat u als oudste broer dan toch minstens het recht had om uw twee overlevende, jongere broers om uitleg te vragen, herhaalt u zonder meer dat zij weigerden naar u te luisteren. Voor het overige ontweek u de vraag door op te merken dat u niet van wapens houdt en niet bent zoals uw broers (zie gehoorverslag CGVS p.15). U bleek voorts evenmin duidelijke kennis te hebben over de bemiddelingspogingen die er nog zouden geweest zijn na de dood van uw broers. Ondanks dat u op dat moment de oudste broer was, weet u niet hoeveel pogingen er nog waren, wie met wie ging praten of wanneer deze bemiddelingsgesprekken werden hervat. U zou wel weten dat (H.Mo.) en (H.Mu.) bij de bemiddelingspogingen aanwezig waren, maar of uw twee overlevende broers hier ook bij betrokken waren weet u dan weer merkwaardig genoeg niet (zie gehoorverslag CGVS p.19). Uw onwetendheid over het stammenconflict, en uw nalatigheid u terdege hieromtrent te informeren, raken aan de kern van uw relaas en doen in niet geringe mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bovenstaande bevindingen doen reeds de nodige vraagtekens rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de problemen die zich in het kader van dit stammenconflict zouden hebben voorgedaan. De vaststelling dat u ook amper kennis bleek te hebben van de moorden die in het kader van het stammenconflict zouden zijn gepleegd én niet in staat bleek overtuigende en geloofwaardige verklaringen dienaangaande af te leggen, versterkt de reeds bestaande twijfels des te meer.

Zo kon u niet precies zeggen wanneer uw broers de twee leden van de Besari-stam doodschoten. Waar u op de DVZ verklaarde dat zulks in 2010 geschiedde (zie vragenlijst CGVS p.4 vraag 5), stelde u op het CGVS dan weer dat deze gebeurtenis zich in 2009 voordeed. Geconfronteerd met deze ongerijmdheid, stelde u zonder meer dat u op de DVZ hetzelfde vertelde als op het CGVS, wat niet klopt (zie gehoorverslag CGVS p.21). U voorts gevraagd wanneer precies in 2009 uw broers die twee mensen doodden, komt u niet verder dan op te merken dat u denkt dat het begin 2009 was, in de winter (zie gehoorverslag CGVS p.15 en 16). U bijkomend nog gevraagd hoelang na het ontstaan van het conflict uw broers die mensen neerschoten, moet u weerom het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS p.16). U was voorts ook niet in staat de namen te geven van de twee Besari-leden die door uw broers waren gedood (zie gehoorverslag CGVS p.16). Ook over de omstandigheden van de schietpartij legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw broers ter plekke gingen om over het conflict te praten en dit in het bijzijn van (H.Mo.) en (H.Mo.) en alle leden van de Besari-clan. Uiteindelijk zouden uw broers, in het bijzijn van al die mensen, zonder meer de leden van de Besari-stam hebben gedood. Vervolgens zouden uw broers gewoon naar huis zijn teruggekeerd en zouden ze tot begin 2010 hun leven hebben verder geleid zonder dat er iets gebeurde (zie gehoorverslag CGVS p.16 ev). Dat uw broers, in het bijzijn van al die mensen, twee leden van de Besari-clan doodden en vervolgens, zonder dat ook maar iemand iets ondernam, naar huis zouden zijn teruggekeerd, is op zich al weinig aannemelijk. Dat ook in de daaropvolgende periode tot begin 2010 geen enkele poging werd ondernomen uw familie te benaderen en te bestraffen en/of wraak te nemen op uw familie omwille van de gepleegde moorden - de politie kwam niet ter plaatse, er werd geen zaak geopend tegen uw broers en evenmin klacht ingediend en uw broers werden nooit opgepakt - en dit ondanks uw verklaringen dat de Besari-stam veel machtiger was dan uw stam, meer mensen in de overheid hebben én de politie wél ter plaatse kwam na de moord op uw eigen broers (zie gehoorverslag CGVS p.6, 16 en 17), kan helemaal niet overtuigen. U hierop gewezen en gevraagd waarom de Besari-stam dan een jaar wachtte om uw broers te treffen, repliceerde u dat ze misschien

het geschikte moment moesten afwachten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Deze stelling kan geenszins worden weerhouden rekening houdend met uw verklaringen dat de Besari-clan zo machtig is en sterk staat binnen de overheid. U ook hierop gewezen, gaf u het nietszeggende antwoord dat het mogelijk is dat ze van alles kunnen doen, dat u het niet weet en dat het niet in uw handen ligt. U stelde voorts dat er misschien nog doden zullen vallen in het kader van de stammentwist (zie gehoorverslag CGVS p.16). Indien uw verklaringen over de jarenlange stammentwist, de hoge (machts)posities van de leden van de Besari-clan én hun sterke wraakgevoelens - u stelde zelf dat de leden van de Besari verklaarden dat ze niet zouden stoppen tot iedereen vermoord was (zie gehoorverslag CGVS p.7) - op de waarheid zouden berusten, is het geenszins geloofwaardig dat uw broers, nadat zij de moorden pleegden, probleemloos konden verder leven in Suleymaniya voor een periode van ongeveer een jaar en dat zij, of iemand anders van uw familie, voordien nooit enig probleem zouden hebben gekend.

Ook wat de moorden op uw broers betreffen, getuigen uw verklaringen geenszins van een doorleefd en betrokken relaas, wat eens te meer de nodige vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid ervan. Zo kan u weerom niet precies zeggen wanneer uw broers in 2010 werden gedood. U komt niet verder dan de opmerking dat zulks in het begin van het jaar plaatsvond. U gevraagd naar de plaats waar ze werden doodgeschoten, kunt u dit weerom niet preciseren en komt u niet verder dan vaagweg te stellen dat ze in de stad Suleymaniya werden gedood (zie gehoorverslag CGVS p.6). Uw broer Rezgar en Rekwet zouden u hebben ingelicht over de moord op Bahktiar en Rebuar, maar hoe/via wie zij op de hoogte waren van de overlijdens, kon u weerom niet verduidelijken en u beperkte zich tot de opmerking dat uw broers bij het leger zitten en op hun dienst waren (zie gehoorverslag CGVS p.6). Ook over de identiteit van de daders kon u niets meer zeggen dan dat het om mensen van de Besari-clan ging (zie gehoorverslag CGVS p.6). U voorts gevraagd naar de preciese omstandigheden van de schietpartij en het aantal daders repliceerde u dat u dat niet wist en voor het overige antwoordde u totaal naast de kwestie (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gezien uw overlevende broers bij de veiligheidsdiensten werken én rekening houdend met het feit dat de politie ter plaatse kwam om onderzoek te verrichten naar de moord op uw broers, is het geenszins onredelijk van u te verwachten dat u met iets meer kennis van zaken zou kunnen vertellen over dit gebeuren indien dit zich daadwerkelijk zou hebben voorgedaan. Voorts blijkt uit uw verklaringen ook geenszins dat u geduchte pogingen heeft ondernomen om meer over de omstandigheden van de moord op uw broers te weten te komen en u past uw verklaringen dienaangaande ook meermaals aan. Zo stelde u aanvankelijk dat jullie weten dat uw broers door leden van de Besari-stam werden gedood en dat het niet nodig is om zich te informeren daar uw broers u hierover inlichten. U voorts nogmaals gevraagd of u stappen heeft gezet om te weten wie van de andere stam uw broers doodde en wat er precies gebeurd was op het moment van de beschieting, geeft u weerom een ontwijkend antwoord en merkt u op dat u niets met dit probleem te maken heeft, dat het de problemen van uw broers betreffen en zij er meer van af weten. U werd hierna nog een aantal keer gevraagd of u zich bij uw broers of bij de politie heeft geïnformeerd over de omstandigheden van de dood van uw broers en wat u hierover mogelijks heeft vernomen, doch u antwoordde telkenmale op een ontwijkende en algemene manier (zie gehoorverslag CGVS p.7). Los van bovenstaande, dient eveneens nog te worden benadrukt dat u het Commissariaat-generaal tot op heden geen enkel tastbaar begin van bewijs heeft voorgelegd betreffende de dood/moord op uw broers. Nochtans kan zulks redelijkerwijs van u worden verwacht. Uw overlevende broers werken immers bij de veiligheidsdiensten in Suleymaniya, de politie kwam na de moord op uw broers ter plaatse om een onderzoek uit te voeren én de PUK heeft na het overlijden van uw broers een officiële (rouw)dienst voor hen gehouden en hen vervolgens als peshmerga's of Koerdische strijders geregistreerd (zie gehoorverslag CGVS p.6, 7 en 12). In een poging uw onvermogen enig stavingsstuk hieromtrent voor te leggen, stelde u dat u zowel bij de politie als bij het ziekenhuis langsging om de overlijdensaktes van uw broers op te halen. Noch bij de politie noch in het ziekenhuis zou men u deze documenten hebben willen overhandigen. U uitte hierbij meermaals het vermoeden dat dit het werk was van de Besari-stam maar u kon deze hypothese geenszins hardmaken. Evenmin kon u een duidelijke uitleg geven op de vraag welk voordeel dit voor de Besari-stam met zich zou meebrengen (zie gehoorverslag CGVS p.8). Bovendien gaf u uiteindelijk ook toe te denken dat de Besari-stam achter de moorden zat, maar het eigenlijk niet te weten (zie gehoorverslag CGVS p.8). Hierbij kan voorts nog worden opgemerkt dat u slechts éénmalig, een aantal maanden na het overlijden van uw broers, bij de politie en ziekenhuis heeft gevraagd om de overlijdensaktes te krijgen (zie gehoorverslag CGVS p.11). Daarenboven heeft u nooit bij de PUK gevraagd om enig stuk ter staving van het overlijden/de moord op uw broers te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p.12). Dat het voor u onmogelijk zou zijn om tot op heden, drie jaar na de dood van uw broers, enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen, kan dan ook geenszins worden weerhouden. U brengt ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u thans nog pogingen heeft ondernomen om alsnog in het bezit te worden gesteld van dergelijke stavingsstukken. Nochtans heeft u actueel nog steeds contact met een lid van uw clan in Suleymaniya, i.c. Ismail. Waarom het voor u niet mogelijk zou zijn om via deze persoon bijkomend nog stavingsstukken te verkrijgen, maakt u

geenszins aannemelijk (zie infa). Uw onvermogen enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen en uw nalatigheid hiertoe nog enige poging te ondernemen, zetten uw geloofwaardigheid verder in belangrijke mate op de helling.

Tot slot kunnen ook vragen worden gesteld bij de feiten waar u persoonlijk het slachtoffer van zou zijn geweest, i.c. de schietpartij op 18 juni 2010. Vooreerst bleek u weerom niet in staat duidelijke en gedetailleerde verklaringen over het gebeuren af te leggen. U stelde dat u 's avonds, toen u op weg was naar huis, in de buurt van uw woning, werd beschoten en met een stuk metaal of zo werd geslagen (zie gehoorverslag CGVS p.17). U kon echter niet preciseren waar die aanval juist plaatsvond en stelt enkel dat het vlakbij uw huis was. U ook hier gevraagd wie u stond op te wachten, met hoeveel ze waren en hoe u weet dat het om leden van de Besari-stam ging, antwoordde u weerom vaagweg dat iedereen zijn eigen vijand kent en dat u met niemand anders problemen had (zie gehoorverslag CGVS p.17). U kon voorts niet zeggen met hoeveel ze waren of waar ze u stonden op te wachten (zie gehoorverslag CGVS p.17). Uw vage en algemene verklaringen terzijde gelaten, kunnen er voorts nog vragen worden gesteld bij het gedrag van uw belagers. U verklaarde immers dat ze u verwonden maar u niet achtervolgden toen u wegliep en zo kon u uzelf in veiligheid brengen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Indien u daadwerkelijk werd aangevallen door leden van de Besari-stam die, zoals u zelf aanhaalde, niet met het conflict wilden stoppen tot iedereen vermoord was, is weinig waarschijnlijk dat ze u zomaar zouden laten wegllopen. U hierop gewezen en om enige verklaring gevraagd, stelde u dat u een ongewapend persoon was. U hier uitdrukkelijk gewezen op uw eerdere verklaringen dat ze iedereen van uw familie wilden vermoorden en geen onderscheid maakten tussen gewapende en ongewapende personen, gaf u het merkwaardige antwoord dat het een druk gebied was en ze misschien geen geschikt moment vonden om u te doden (zie gehoorverslag CGVS p.18). In navolging van hetgeen hoger reeds werd aangehaald zou het ten zeerste verbazen dat leden van een dermate machtige stam die met de overheid verweven is zich zouden laten afschrikken door de aanwezigheid van anderen op het moment van de geplande aanval. De aannemelijkheid van uw argumentatie vervalt helemaal gezien uw broers, die behoren tot een minder machtige stam, wél de mogelijkheid hadden om in bijzijn van tal van andere mensen de twee Besari-leden neer te schieten (zie supra). U met deze redenering geconfronteerd, stelde u uiteindelijk het niet te weten en verviel u in het uiten van een aantal algemene opmerkingen en pure veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS p.18). Ook hier kan voorts nog worden opgemerkt dat u deze gebeurtenis niet kan staven aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs. Nochtans zou u na de aanval twee dagen zijn gehospitaliseerd en u verklaarde in Koerdistan over medische attesten dienaangaande te beschikken (zie gehoorverslag CGVS p.18). Waarom u deze tot op heden niet kan voorleggen, is niet duidelijk. U verklaarde vooreerst dat u niet wist dat het belangrijk zou zijn. Er voorts op gewezen dat men u reeds op de DVZ wees op het belang van originele stukken én hierbij gevraagd waarom u tot op heden geen stappen zette om bijkomende stukken te krijgen, antwoordde u dat u geen contact meer heeft met uw broers. U er vervolgens op gewezen dat u wel nog contact heeft met Ismail, stelt u vaagweg dat hij niet kan. U om verduidelijking gevraagd, volhardt u zonder verdere uitleg dat Ismail dit niet kan. Uiteindelijk stelt u dat u niet weet of u hem wel kan vertrouwen en of het hem wel zou lukken (zie gehoorverslag CGVS p.18). Dat u niet weet of Ismail zou kunnen vertrouwen kan niet worden volgehouden gelet op uw eerdere verklaringen dat hij de enige van de stam is die nog met uw praat en u al een paar keer telefonisch contact met hem heeft gehad. U maakt geenszins in concreto aannemelijk waarom u, tot op heden, niet in staat bent een tastbaar begin van bewijs aangaande uw hospitalisatie voor te leggen. Hiermee rekening houdend heeft u ook geenszins aangetoond waarom u niet de mogelijkheid zou hebben, via Ismail, alsnog te proberen enig tastbaar begin van bewijs betreffende de dood van/moord op uw broers voor te leggen.

De waarachtigheid betreffende de stammentwist waar u en uw familie in zouden verwickeld zijn en de problemen die jullie hierdoor zouden hebben gekend, kan voorts nog verder in vraag worden gesteld door de vaststelling dat noch u noch uw twee overlevende broers, na de (beweerde) gebeurtenissen van 2010 nog problemen zouden hebben gekend. Uzelf zou nog meer dan twee jaar in Suleymaniya zijn gebleven waarbij u in uw eigen woning bleef wonen en nog steeds uw eigen winkel had. Tot aan uw vertrek in september 2012 maakte u niets meer mee (zie gehoorverslag CGVS p.20). Ook al stond u nog amper zelf in uw winkel en had u een verkoper in dienst genomen, het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Besari-clan u niet zou kunnen vinden indien jullie daadwerkelijk sinds 2009 in een stammenconflict verwickeld waren én deze clan iedereen van uw familie wilde uitmoorden, zoals u verklaarde. Bovendien kan het feit dat u niet veel meer buitenkwam geenszins verklaren waarom jullie tot op heden geen problemen meer kennen met de Besari-stam (zie gehoorverslag CGVS p.9 en 20). Hierbij kan voorts nog worden opgemerkt dat de vaststelling dat u, ondanks het (beweerde) risico dat uitging van de Besari-stam die, zoals u aanhaalde, op eender welk moment kan toeslaan en niet zou stoppen alvorens iedereen dood was, gedurende meer dan twee jaar, tot september 2012, in uw eigen woning bleef wonen, toch nog af en toe zelf in uw winkel stond, soms buitenkwam om boodschappen te doen alsook om op familiebezoek te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.19). Uw gedragingen stoken

geenszins met uw beweerde vrees en ondermijnt eens te meer de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Dat uw echtgenote u tot slot heeft verlaten, is een probleem van louter sociale en familiale aard en kan geenszins worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Suleymaniya, provincie Suleymaniya (Noord-Irak), dient in casu de veiligheidssituatie in Suleymaniya te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde identiteitskaart vermag geenszins een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart heeft louter betrekking op uw persoonsgegevens en bevestigt dat u bent gescheiden, doch deze feiten worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 1951 en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij verwijst naar de elementen van de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en past deze elementen toe op zijn situatie.

Verzoeker betoogt inzake zijn familiesamenstelling dat hij vier broers heeft, dat hij geen broer heeft die Aras heet en dat hij niet heeft verklaard een zus te hebben.

Omtrent het stammenconflict wijst hij erop dat de grond van zijn familie werd bewerkt door pachters, dat deze pachters werden verjaagd door de Besari stam en dat hij niet weet wie van deze stam verantwoordelijk was. H.Mo. en H.Mu. gingen tweemaal naar de Besari stam om te bemiddelen en verzoeker stelde zelfs vrede voor doch de Besari stam ging niet akkoord.

Aangaande de moorden op zijn broers heeft verzoeker *"zich inderdaad vergist over de datum"*. Zij werden gedood begin 2010. Door zijn problemen is verzoekers geheugen aangetast. Hij wist dat zij werden gedood door de Besari stam.

Wat betreft de aanslag op zijn persoon, stelt verzoeker dat hij slechts één vijand had, met name de Besari stam. *"Na de aanval lag verzoeker op de grond. Mensen hebben hem gedragen en naar het ziekenhuis gebracht. Waarschijnlijk dachten zijn aanvallers dat hij dood was"*. Verzoeker voert aan dat het moeilijk is om documenten te bekomen omdat zijn broers kwaad zijn op hem.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker baseert onderhavige asielaanvraag op een stammenconflict tussen zijn stam en de Besari stam. De geloofwaardigheid van zijn relaas wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij aan dit stammenconflict bij het CGVS een andere oorzaak verbond dan in de vragenlijst. Bij het CGVS gaf hij namelijk aan dat de eigenlijke oorzaak van het conflict een gronddispuut was en stelde hij dat het probleem ging over grond en water (administratief dossier, stuk 4, p.13), terwijl hij in de vragenlijst nergens ook maar enige melding maakte van een grondconflict en aangaf dat politieke redenen ten grondslag van het stammenconflict lagen (administratief dossier, stuk 12, p.4).

Daarenboven legde verzoeker, zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing, manifest tegenstrijdige verklaringen af inzake de samenstelling van zijn familie, dewelke nochtans een essentieel element betreft gelet op zijn bewering te zijn gevlucht in het kader van een stammenconflict waarbij de Besari stam erop uit zou zijn om zijn gehele familie te vermoorden (administratief dossier, stuk 4, p.7). Verzoeker stelde bij de DVZ twee overleden en twee levende broers te hebben, met name Bakhtiar, Rebuar, Aras en Rezgar. Daarnaast gaf hij bij de DVZ aan nog een zus te hebben, Ronak genaamd. Ook in de vragenlijst sprak verzoeker over zijn broer Aras. Bij het CGVS beweerde verzoeker echter slechts vier broers te hebben gehad en stelde hij bovendien dat deze Bakhtiar, Rebuar, Rekwet en Rezgar heetten. Hij ontkende uitdrukkelijk een zus te hebben, ontkende tevens een broer Aras te hebben en beweerde dit evenmin te hebben verklaard bij de DVZ. Aangezien verzoeker, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zijn verklaringen bij de DVZ ondertekende ter goedkeuring nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Sorani en bij aanvang van het gehoor bij het CGVS geen melding maakte van problemen bij de DVZ, kan deze ontkenning van zijn eerdere verklaringen niet worden volgehouden. Verzoeker beperkt zich betreffende voormelde vaststellingen in het onderhavige verzoekschrift tot een loutere bevestiging van zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS, hetgeen de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins kan opheffen.

Verzoeker laat de bestreden motivering volledig ongemoeid daar waar wordt vastgesteld dat hij amper enige duiding kan geven bij het stammenconflict waarin zijn familie reeds sedert 2009 betrokken zou zijn. Verzoekers verregaande onwetendheid en zijn nalatigheid zich hieromtrent terdege te informeren doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat hij de nodige toelichting zou kunnen verschaffen omtrent het stammenconflict dat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas en hem ertoe zou hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen blijkt voorts dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het tijdstip waarop zijn broers in het raam van het vermeende stammenconflict twee leden van de Besari stam zouden hebben doodgeschoten. Voor zover verzoeker deze vaststelling tracht toe te schrijven aan geheugenproblemen dient te worden vastgesteld dat hij het bestaan van deze beweerde problemen in het geheel niet staft. Hoe dan ook laat hij de vaststellingen onverlet dat hij vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over zowel de omstandigheden van voormelde schietpartij als de daarop volgende periode.

Verzoeker legde daarnaast uitermate vage verklaringen af inzake de moord op zijn twee broers, daar waar hij blijkens de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing niet in staat bleek de nodige precisering te geven over het tijdstip in 2010 waarop zij precies werden gedood, de plaats waar

zij werden gedood, de wijze waarop zijn overlevende broers werden ingelicht over de dood van zijn twee broers, de identiteit van de daders en de omstandigheden van de schietpartij. Ook in het verzoekschrift komt verzoeker omtrent het tijdstip van hun overlijden overigens niet verder dan te stellen dat zijn broers werden gedood in januari of in februari 2010. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij zulke ingrijpende en bepalende gebeurtenis in zijn leven met de nodige precisie zou kunnen situeren in de tijd (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5).

Bovendien legt verzoeker, daar waar hij in het verzoekschrift een verklaring tracht te bieden voor de in de bestreden beslissing gedane, terechte vaststellingen dat hij vage en onaannemelijke verklaringen aflegde over de aanslag die de Besari stam zou hebben gepleegd op zijn persoon, verklaringen af die in strijd zijn met zijn eerdere gezegden. In het verzoekschrift tracht hij deze vaststellingen toe te schrijven aan het feit dat hij op de grond lag, dat zijn belagers waarschijnlijk dachten dat hij dood was en dat hij door mensen naar het ziekenhuis werd gedragen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5). Bij het CGVS gaf hij nochtans duidelijk aan dat hij op eigen houtje en te voet erin slaagde om te ontkomen, dat hij niet werd achtervolgd en dat hij erin slaagde om zelf nog naar zijn huis te lopen. Hij verklaarde deze gang van zaken bovendien doordat hij niet gewapend was, doordat het een druk gebied was en doordat de Besari stam het moment misschien niet geschikt achtte om hem te doden (administratief dossier, stuk 4, p.17-18).

Voorts dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken geenszins geloofwaardig is. Zijn gedrag strookt immers in het geheel niet met zijn verklaarde vrees voor vervolging. Hij bleef blijkens de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen na 2010 nog meer dan twee jaren in zijn eigen woning wonen, stond sindsdien nog af en toe in zijn eigen winkel, ging naar buiten om boodschappen te doen en ging op familiebezoek, hetgeen niet aannemelijk is en de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees ondermijnt, te meer daar hij de beweerde aanslag op zijn persoon in 2010 situeerde vlakbij zijn eigen woning (*ibid.*, p.17-18). Nog minder aannemelijk is het dat verzoeker desondanks geen problemen meer zou hebben ondervonden met de Besari stam en dat ook zijn broers, die net als hem in Suleimaniya bleven wonen, geen verdere problemen ondervonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielmotieven.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Hij benadrukt dat zijn identiteit en herkomst van Suleimaniya niet worden betwist, voegt een aantal internetartikels bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-10) en stelt dat hieruit blijkt dat de situatie in het algemeen in Irak nog gevaarlijk is.

Tevens maakt hij melding van een schending van het gelijkheidsbeginsel en stelt hij de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er moeten vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers. Verzoeker stelt, onder verwijzing naar een internetartikel dat het aantal dodelijke slachtoffers "*tijdens het afgelopen jaar 2011*" is gestegen en legt een e-mail neer van Iraq Body Count omtrent het verschil tussen hun cijfers en deze van Cedoca (*ibid.*, bijlagen 11 en 12).

2.4.1. Daargelaten dat verzoeker niet duidt welke bepaling van de richtlijn hij geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn geschied, dient te worden benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.4.2. Waar verzoeker melding maakt van een schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat hij op generlei wijze aantoont dat of op welke wijze dit beginsel zou zijn geschonden. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat elke asielaanvraag afzonderlijk wordt onderzocht en individueel wordt benaderd. Het gaat bij het beoordelen van een asielaanvraag steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure.

2.4.3. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het bepaalde dienaangaande sub 2.2.1.

2.4.4. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielmotieven, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog aangaande de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-12) weegt immers geenszins op tegen en kan geen afbreuk doen aan de specifiekere landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 16). Uit deze omstandige en gedetailleerde landeninformatie, waarin de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst (Noord – Irak) uitgebreid en nauwgezet wordt geanalyseerd, blijkt dat de situatie aldaar niet van aard is dat zij beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.5. Verzoekers tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS